וממקום שבאת. כלומר הואיל ומייתיהו גמרינן נגמור נמי להא דמה הן צריכות לומר כו' ומדקתני בברייתא מה להלן צריכות שיאמרו כו' שמע מינה בחולה לחרש עסקינן כתני': **ורב יוסף.** מאי דעתיה: **ריעא וסיפא בחולה לחרש.** הכל כשרין להכיל את הגט אוקימנא[1] בחולה לחרש מדקתני סומא וסיפא האשה עצמה כו'[2] בחולה לחרש דקתני ובלבד שתהא צריכה לומר כו' ש"מ ורב יוסף כתני': **ומליטפא.** אף הנשים כו' מוקי רב יוסף בחרש: **כתב ופס.** צריכה לומר בפני נכתב. ולתני לה מיגרסיך למיתני כתב ופס דהכי משמע מה בין פה דגט לפה דמיתה אלא שהכתב מוכיח עמו: **מכי מטא גט לידה.** במקום שקבלוהו במדינת הים: **איגרשה לה.** ולי בעיא למיקליה לגט מגורשת היא ואינה צריכה להכיאו בפניו אלא לרחיה בעלמא ולמה לה לומר בפני נכתב הא לאו אלא שליח היא: **סוף סוף כי מטיא לפיס איגרשה לה.** ע"י קבלה לחשובה דמגלה בעלמא הוה דלא מתגרש עד אותו מקום והכי מתקיים המתני' ולאו שליח היא: **אפנויה אחרעא.** דהוא שליח להולכה עד הפס וכמאי דשקלא ליה הו מאחרעא הוא דמגרשה: הא דרבא לקמן (עמ.): **לא אמר כלום.** דבעינן ומתן[3]: **וכי מטיים הפס הוי.** את גופיך שליח דידך לקבלה וקבלי מידך: **והא לא חזרה שליחות אצל הבעל.** שליח לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שלאו לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי שליחותך לחכרך חו אינה רחויה לחזור שהרי לא נשתלחה אלא לעצמה ואח"כ נעשית היא בעל המעשה ובטל השליחות קודם שתחזור: **שוי.** אינש אחריני שליח לקבלה דהשתא לא פסק שליחותה מינה ורחויה לחזור: **הניחא למ"ד כו'.** לקמן בפרק התקבל (סג:) ובעמייהו מפרשי הכא בסמוך: **טעמא מאי.** מיבולא הוא. טעמא מאי אמרי' אין אשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה: **משום כיון דבעל.** דסבור מבזה אותי שאין היא עצמה מקבלתו הלכך לא ניחא ליה שיהא שלוחו מוסר לשלוחה ואי מסר לא הוי גיטא דלאו להכי שדרוהו להאי. דבשלמא מיד הבעל עצמו כיון דאיהו גופיה מסר לשליח אשתו הא קא חזיון דלא קפיד אבל כל כמה דלא חזיון אמרי' קפיד: **הכא בעל לא קפיד.** שהרי כן לוה לה: **ומשום חזרה הנאה לאחר מכאן.** דדמיין להדדי שכשזרק גט לאחר חביבו ואמר כך קנתה היא האחר שליח להולך והיא כשקנאתו עשאתו שליח לקבלה ואתי לאכשורי מהכיא טעמא ושלא כדין הוא דאחר לאו משום שליחות אתרני אלא משום ידה והכיא שעתא דנתינה לאו ידה הוא: **שוי שליח.** אחריני להולכה כדי שתהא שליחותה חוזרת אצל הבעל ולאחר זמן קבלי גיטיך מיניה ושליח שעשה שליח אמרינן בכל הגט (לקמן דף כט:) שהשליח הראשון עושה את השני בגית דין ואומר לפניהם בפני נכתב ובפני נחתם: **הדרן עלך המביא שני**

כל הגט. קול סופרים. כותבי גיטין: **יפר מיכן.** בגמרא[4] מפרש מאי יתרא דכולהו: **ונמלך.** חזר בו מלגרש: **גדולה**

והא לא חזרה שליחות בו'. שליח לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שראוי לחזור לשולחו לומר עשיתי שליחותך קודם שיעשה שליח לאחרים ובקונטרס לא פירש קו: **חצרה הבאה לאחר מבאן.** פירש בקונטרס שנתן הגט בחצר חבירו ואין נראה דחצר חבירו לא דמי לשליח להולכה אלא אומר ר"י שנתנו הבעל בחצר של עצמו ומכרו לאחרים והאשה קנאתו מאותו אחר וא"ת למה לי למינקט משום חצרה הבאה לאחר מכאן הוה ליה למימר משום שליחות עצמה שהבעל עשה שליח להולכה והאשה תעשה אותו שליח עצמו שליח לקבלה וכי האי גוונא לא מהני משום דלא חזרה שליחות אצל הבעל ואומר ר"י משום דאותו טעם אלא חזרה שליחות אצל הבעל אינו ברור כל כך דאיכא דמספקא ליה לקמן בפרק התקבל (דף סג:) וי"ע דאמאי לא משני הכא כגון דשייה אינה שליח מעיקרא והדר שוי אינו שליח דליכא למיגזר משום חצרה הבאה לאחר מיכן כדאמר בפרק התקבל (שם): **וכי** מטית התם שוי שליח להולכה.

[5] וא"ת שליח אלא ניתן לגירושין הוא ולא מצי משוי שליח כדאמר בפ' כל הגט (לקמן דף כט:) גבי ההוא דאדר גיטא לדיתהו ואמר ליה יהביה לאנא בר מניומי אתא ולא אשכחיה יתיב רבי יצחק ור' חנינא ור' אבהו אמרו ליה מסור מילך קמן אמר להו[6] רב פפא והא שליח אלא ניתן לגירושין הוא וי"ל דהתם פריך שפיר דכיון אלא ניתן לגירושין אין לו לעשות אלא כמו שאמר לו הבעל ליתנו לאנא בר מניומי אבל הכא הרי הבעל לוה לה לעשות שליח להולכה: **אימר** קמי בי דינא בפני נכתב.

קלת תימה מה לי היא ומה לי בית דין ואמאי קאמר ואב"א ושמע לשון זה מלוק מלשון ראשון דבלישנא קמא אינה אומרת בפני נכתב אלא בשעה שתקבלנו אע"ג דבפ' כל הגט (לקמן דף כט.) ובכל דוכתא משמע שצריך לומר בשעה שהגט יוצא מיד השליח שמא הכא שיטולה לומר בשעת גירושין עדיף טפי:

הדרן עלך המביא שני

כל הגט. ושמע קול **סופרים** מקרין כו'. כסופרים העשויים להתלמד עסקינן דלאמרינן בגמרא ואפי' למ"ד בפרק קמא דגירושין (דף יג.) דמגילת סוטה מוחקין לה מן התורה אע"ג דבעינן לשמה ותורה להתלמד ענידא כדאמר התם לענין גט מודה כדפרשינן בפ' שני (לעיל דף כ.) וספר תורה נמי פסלינן בפ' שני: **יתר** מיכן כתב לגרש **את אשתו** כו'. בגמ' מפרש לא זה שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר מיכן וא"ת למאי נמי דלא היכי שייך למיתני הכא יתר מיכן כיון דמהאי נמי לא הוה שמעינן בקמייתא

ממקום שבאת מה להלן צריכות שיאמרו בפנינו נכתב ובפנינו נחתם אף היא צריכה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא דקתני האשה עצמה מביאה גיטה ובלבד שתהא צריכה לומר כו' ש"מ ורב יוסף רישא וסיפא בחוצה לארץ מציעתא בארץ אין רישא וסיפא בחו"ל מציעתא בארץ ממאי מדקתני [7]מה בין גט למיתה שהכתב מוכיח ולא קתני שהכתב ופה מוכיח: האשה עצמה מביאה וכו': אשה מבי מטי גיטה לידה איגרשה לה אמר רב הונא באומר לא תתגרשי בו אלא בפני ב"ד פלוני סוף סוף כי מטיא התם איגרשה בה אלא אמר רב הונא בר מנוח משמיה דרב אחא בריה דרב איקא דאמר לה כי מטית התם אתנחיה אארעא ושקליה אי הכי הוה ליה [8]טלי גיטך מעל גבי קרקע ואמר רבא [9]טלי גיטך מעל גבי קרקע לא אמר כלום אלא דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם הוי שליח לקבלה וקבלי את גיטך והא [10]לא חזרה שליחות אצל הבעל דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם שוי שליח לקבלה הניחא למ"ד [11]אשה [12]עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה אלא למ"ד אין האשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה מאי איכא למימר טעמא מאי משום דאיכא [13]בזיון דבעל והכא בעל לא קפיד הניחא למ"ד משום בזיון דבעל אלא למ"ד [14]משום חצרה הבאה לאחר מיכן מאי איכא למימר דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם שוי שליח להולכה וקבלי את גיטך מיניה ואיבעית אימא [15]דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם אימר קמי בי דינא בפני נכתב ובפני נחתם ומשוי בי דינא שליח וליתבוה ניהליך:

הדרן עלך המביא גט

כל [16]גט [17]שנכתב שלא לשום אשה פסול כיצד [18]היה עובר בשוק ושמע קול סופרים מקרין איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול לגרש בו [19]יתר מיכן [20]כתב לגרש את אשתו ונמלך מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך פסול לגרש בו יתר

והא לא חזרה שליחות בו'. שליח לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שראוי לחזור לשולחו לומר עשיתי שליחותך קודם שיעשה שליח לאחרים ובקונטרס לא פירש קו: **חצרה הבאה לאחר מבאן.** פירש בקונטרס שנתן הגט בחצר חבירו ואין נראה דחצר חבירו לא דמי לשליח להולכה אלא אומר ר"י שנתנו הבעל בחצר של עצמו ומכרו לאחרים והאשה קנאתו מאותו אחר וא"ת למה לי למינקט משום חצרה הבאה לאחר מכאן הוה ליה למימר משום שליחות עצמה שהבעל עשה שליח להולכה והאשה תעשה אותו שליח עצמו שליח לקבלה וכי האי גוונא לא מהני משום דלא חזרה שליחות אצל הבעל ואומר ר"י דאותו טעם אלא חזרה שליחות אצל הבעל אינו ברור כל כך דאיכא דמספקא ליה לקמן בפרק התקבל (דף סג:) וי"ע דאמאי לא משני הכא כגון דשייה אינה שליח מעיקרא והדר שוי אינו שליח דליכא למיגזר משום חצרה הבאה לאחר מיכן כדאמר בפרק התקבל (שם): **וכי** מטית התם שוי שליח להולכה.

[5] וא"ת שליח אלא ניתן לגירושין הוא ולא מצי משוי שליח כדאמר בפ' כל הגט (לקמן דף כט:) גבי ההוא דאדר גיטא לדיתהו ואמר ליה יהביה לאנא בר מניומי אתא ולא אשכחיה יתיב רבי יצחק ור' חנינא ור' אבהו אמרו ליה מסור מילך קמן אמר להו[6] רב פפא והא שליח אלא ניתן לגירושין הוא וי"ל דהתם פריך שפיר דכיון אלא ניתן לגירושין אין לו לעשות אלא כמו שאמר לו הבעל ליתנו לאנא בר מניומי אבל הכא הרי הבעל לוה לה לעשות שליח להולכה: **אימר** קמי בי דינא בפני נכתב.

קלת תימה מה לי היא ומה לי בית דין ואמאי קאמר ואב"א ושמע לשון זה מלוק מלשון ראשון דבלישנא קמא אינה אומרת בפני נכתב אלא בשעה שתקבלנו אע"ג דבפ' כל הגט (לקמן דף כט.) ובכל דוכתא משמע שצריך לומר בשעה שהגט יוצא מיד השליח שמא הכא שיטולה לומר בשעת גירושין עדיף טפי:

הדרן עלך המביא שני

כל הגט. ושמע קול **סופרים** מקרין כו'. כסופרים העשויים להתלמד עסקינן דלאמרינן בגמרא ואפי' למ"ד בפרק קמא דגירושין (דף יג.) דמגילת סוטה מוחקין לה מן התורה אע"ג דבעינן לשמה ותורה להתלמד ענידא כדאמר התם לענין גט מודה כדפרשינן בפ' שני (לעיל דף כ.) וספר תורה נמי פסלינן בפ' שני: **יתר** מיכן כתב **לגרש את אשתו** כו'. בגמ' מפרש לא זה שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר מיכן וא"ת למאי נמי דלא היכי שייך למיתני הכא יתר מיכן כיון דמהאי נמי לא הוה שמעינן בקמייתא

כל הגט. קול סופרים. כותבי גיטין: **יפר מיכן.** בגמרא[4] מפרש מאי יתרא דכולהו: **ונמלך.** חזר בו מלגרש: **גדולה**

מחמת ק"ו זה א"כ הנאמנות עליה היא ומה צורך להטעינה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם וכי שליח היא [הא] משעה שנתן איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי זה שם אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתו ונמלך

מסורת הש"ס

[1] יבמות סה. קידו., [2] לקמן פח., [3] [לקמן סג:], [4] סס, [5] סס, [6] [לעיל כא. לקמן סג:], [7] לעיל כב. זבחים כ:, [8] זבחים סס, [9] עירובין יג. סוטה כ: זבחים ג., [10] [לעיל כב.], [11] [לעיל כג:], [12] [דברים כד], [13] [ע"ז כז], [14] רב ספרא ור' חנינא פל"ל רש"ל.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ובי מטית כו' וא"ת שליח. עיין מו"ת מהכ"ן מ"ל סימן כה בתרומות:

מוסף רש"י

בזיון דבעל. קפטיר קלומי בעייה שתיה מקבלתו בעצמה, דאיהי כי עבדא לקבל מיד הבעל אין כאן חשש בזיון, דהא יצא ולא קפיד (לקמן סג:). משום חצרה הבאה לאחר מיכן. לאחר שנתן לה הבעל הגט בחצר של אחרים, קנאתו, דהיינו לאו גיטא הוה, דכעינן ומתן בידה לו כחצרה דאיתרבאי מידה, וחה כשנה שנתן לה היה בחצר שלה, ובזמנינן שלא יקבל שליח האשה מיד שליח בעלה משום דדמי לה שקדם הבעל ותפרו ליד שליח ואחר כך עשתה היא שליח לקבלו, ואתו נמי למימר מנר הוי שליח הבעל וכשקנאתו היא נעשה האחר עצמו שליחה (שם וכעי"ז לעיל כא.).

הדרן עלך המביא שני

כל גט שנכתב שלא לשום אשה. שלא לשם האשה האמת, שנכתב לשום אחרת שאמה כשם זו, פסול. דמתיב ומתב לה לשמה (זבחים כ:). קול סופרים מקרין. את התלמידים שתלמדין אותן לכתוב טופסי גיטין (שם). מצאו בן עירו. ששמו כשמו והוא מאותו העיר, ואמר לו שמי כשמך וכו'. וכני עיר אחת אמנו ונגו זה לאור לו, מניהו לי ואגרש בו את אשתי, פסול לזה לגרש בו, דדרשינן לה לשמה, דכתיב וכתב לה ספר כריתות (סוטה כ:).

תוספות רי"ד

וממקום שבאת מה הן צריכות לומר בפני נכתב ובפני נחתם אף היא צריכה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם: האשה עצמה מביאה גיטה ובלבד שתהא צ"ל בפני נכתב ובפני נחתם: ומתמה מכי מטי גיטא לידה מיגרשה לה פי' הלא אתה מאמין את האשה בגיטה מק"ו שהיא נאמנת לומר מת בעלי א"כ כשאומרת נמי האשה בעלי גירשני בגט זה תאמן מק"ו שהרי כשאומרת בפני נכתב ובפני נחתם למה אתה מאמינה ואינך מצריכה לעדים שיקיימוהו (רע"כ)

עין משפט נר מצוה

צט א מיי' פ"ז מהל' גירושין הלכה יב סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קלט סעי' ז:
ק ב מיי' שם פ"ז הלכה ט סמג שם טוש"ע שם סימן קמא סעיף ז:
קא ג מיי' שם פ"ז הלכ"ג סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קמב סעיף יב:
א ד מיי' שם פ"ג הל"ח סמג שם טוש"ע שם סימן קלא סעיף ז:
ב ה מיי' שם הל' נ טוש"ע שם סעיף כ:

תוספות רי"ד (המשך)

לה גיטה נתגרשה והיא נאמנת בדבר זה לומר בעלי נתנו לי מק"ו ומה צורך שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אם איך מאמינה לומר בעלי נתנו לי אלא קמהימנא לומר בפני נכתב ובפני נחתם וכיון שחכמים האמינוה בק"ו א"כ נאמנת לומר בעלי נתנו לי והיום ומחר אי אתי בעל ומערער לא משגחי' ביה שכך היא נאמנת בעצמה כאילו היו שנים שהביאו גיטה ואמרו שהבעל נתנו לנו שהן נאמנים ושוב אין הבעל יכול לערער כדאמרי' לעיל גם האשה היא נאמנת בק"ו לומר בעלי גרשני בזה ומה צורך שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם. ואסיקנא כגון דא"ל הוי שליח להולכה עד דמטית לב"ד של פלוני וכי מטית להתם שוי שליח להולכה בפני אותו ב"ד וקבלי גיטך מיניה אי נמי כי מטית להתם אימא קמי בי דינא בפני נכתב ובפני נחתם ולישוי שליח וליתבה ניהליך ומכאן מוכח כי כל אשה הבאה ומביאה גיטה בידה ראוסרת בעלי גירשני ביה שהיא נאמנת אע"פ שידענו שהיתה א"א ואין אנו צריכין שתביא ראיה בפנינו בפני מי נתנו לה או לקיים עידי הגט אלא היא נאמנת לומר נתנו לי בפני עדי מסירה אבל אמרה בעלי נתנו לי ביני לבינו אינו כלום דהלכה כר' אלעזר דאמר עדי מסירה כדתי ואם היו עדיה בעיר כגון שנתגרשה כאן כוראי שהיינו מצריכים אותה להביאה בפנינו אבל אחרי שהיא באה ממדינה הים ראוסרת בעלי גירשני בגט זה בפני עדי מסירה נאמנת מק"ו שנאמנת לומר מת בעלי כדאמרן לעיל אבל אם היא אומרת גירשני בעלי ואינה מראה גיטה בפנינו בוראי אינה נאמנת שהרי ק"ו מחמש נשים למדנו והתם בלא גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק המגרש:

פליק פרקא

כל גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקרין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com